

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci
žalobce:

G. K., nar., st. přísl.

t. č. v

zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
se sídlem Purkyňova 6, Ostrava 702 00

proti
žalované:

**Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací
středisko cizinců Zastávka**
se sídlem Havířská 514, 664 84 Zastávka

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 6. 2018, č. j. CPR-18074-7/ČJ-2018-931200-ZZC,

takto:

Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího
střediska cizinců Zastávka ze dne 8. 6. 2018, č. j. CPR-18074-7/ČJ-2018-931200-ZZC,
s e z r u š u j e a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **6 800 Kč**, a to
do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Ladislava
Bárty, advokáta, se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou ze dne 9. 7. 2018 (doručenou soudu dne 11. 7. 2018) domáhá zrušení rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 8. 6. 2018, č. j. CPR-18074-7/ČJ-2018-931200-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124a ve spojení s § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 60 dnů za účelem správního vyhoštění.

Žalobce **žalobou** brojí proti napadenému rozhodnutí pro vadu nepřezkoumatelnosti doby, na kterou byl žalovanou zajištěn, neboť žalovaná dobu trvání zajištění nezdůvodnila. Žalobce poukázal na rozsudek ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou nutnosti odůvodnění doby zajištění cizince ve vztahu k zajištění podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Dále žalobce namítl, že v souladu s eurokonformním výkladem rozsudku Soudního dvora ve věci, je možné zajištění podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců aplikovat pouze za přesně stanovených podmínek, především v případě, že žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem podána za účelem zdržení nebo zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 146/2013-44). Dle žalobce však podmínky pro užití ust. § 124a zákona o pobytu cizinců splněny nebyly, neboť žalobce požádal o mezinárodní ochranu dříve, než bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění, a aniž by vůbec s podobným následkem svého dobrovolného dostavení se na policii jakkoliv počítal. Žalovaná se splněním těchto podmínek nezabývala a své rozhodnutí tak zatížila vadou nepřezkoumatelnosti.

Žalobce dále poukázal na nestandardní postup žalované, jež k zajištění žalobce přistoupila právě dne 8. 6. 2018, i přesto že žalobce do České republiky přicestoval již v květnu 2018, požádal o mezinárodní ochranu a nacházel se v, aniž by jakkoliv mařil řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že se žalovaná nezmínila o tom, proč přistoupila k omezení žalobcovy osobní svobody až dne 8. 6. 2018, ačkoliv tento prokázal, že je schopen s žalovanou a ministerstvem vnitra spolupracovat, a spíše tedy postupem času mizely důvody k omezení jeho osobní svobody, v případě nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, způsobuje vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

K námitce nepřezkoumatelnosti doby zajištění žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s ust. § 124a a § 124 odst., 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce dne 28. 5. 2018 přicestoval na území ČR v úkrytu kamionu a téhož dne požádal o mezinárodní ochranu. Následně dne 3. 6. 2018 se žalobcem bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění z území EU. Žalobce je evidován v informačním systému smluvních států z důvodu zákazu vstupu do schengenského prostoru jako nežádoucí osoba. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra s žalobcem dne 28. 5. 2018 zahájilo řízení o azylu a ke dni podání vyjádření je řízení ve stádiu zahájení, neboť nebylo ukončeno dublinské řízení, které bylo zahájeno dne 4. 6. 2018 ztotožněním žalobce

v systému, a kdy byla zaslána žádost o převzetí odpovědnosti azylového řízení pro členský stát ... se lhůtou pro odpověď do dne 5. 8. 2018. Po pozitivní odpovědi následuje několika týdenní řízení v dané věci. Žalovaná konstatovala, že zajištění započalo dnem 8. 6. 2018 a odbor azylové a migrační politiky stanovil lhůtu pro odpověď v rámci dublinského řízení do 5. 8. 2018, což je 58 dní. Předpoklad bezprostředně následného ukončení azylového řízení či realizace dublinského řízení je doba daná praxí cca 20 dnů. Žalovaná dodala, že opomněla zdůvodnit výši doby zajištění z důvodu časové tísně, která institut zajištění provází.

Dále žalovaná k námitce nepřekoumatelnosti a nezákonnosti zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců uvedla, že toto ustanovení žalobce naplnil tím, že na území ČR vstoupil v úkrytu kamionu a následně požádal o mezinárodní ochranu na území ČR. Tuto skutečnost sám žalobce podpořil v protokolu vyjádření účastníka správního řízení o vyhoštění z území EU sepsaného dne 3. 6. 2018.

Stran poslední námitky žalobce se žalovaná vyjádřila tak, že žalobce v minulosti opakovaně žádal o mezinárodní ochranu v dalších šesti členských státech, kde mu nebyla mezinárodní ochrana nikdy přiznána, popř. ani nevyčkal na ukončení azylového řízení, upřednostnil nelegální výdělečnou činnost a používal 14 alias identit. Sám žalobce dne 3. 6. 2018 do protokolu přiznal, že využíval sociálního systému a azylové procedury k dlouhodobému žití. Žalobce taktéž vypověděl, že v ČR nemá žádný majetek, ani kulturní, sociální či ekonomické vazby. Opakovaně byl zadržen v členských státech policií a byl zaveden do schengenského systému jako nežádoucí cizinec se zákazem vstupu na území, či byl vrácen do země původu. Dle žalované by tak uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z hlediska jednání žalobce bylo nedostačující.

Z **napadeného rozhodnutí** zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dne 28. 5. 2018 v 6:00 hodin se žalobce dobrovolně dostavil do, kde požádal o mezinárodní ochranu. Na výzvu hlídky Policie ČR předložil na své jméno cestovní doklad s platností do 25. 2. 2024 opatřené posledním razítkem vstupu letecky do dne 29. 10. 2017. Žalobce nepředložil žádné vízum či povolení k pobytu. Sdělil, že na území ČR přicestoval dne 27. 5. 2018 v úkrytu nákladního automobilu z

Po provedeném daktyloskopování na stanici v systému Eurodac byla nalezena shoda s a v systému Afis shoda s ID na jméno žalobce. Opakovanou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra byl zjištěn záznam v CIS-SIS s expirací do 9. 11. 2020 jako nežádoucí cizinec s odepřením vstupu do schengenského prostoru (vloženou Belgií a uvedeno dalších 14 alias identit).

Dle vyjádření žalobce ze dne 4. 6. 2018 v ČR nemá žádný majetek, ani kulturní, sociální či ekonomické vazby. Žalobce do ČR přicestoval za práci, cestu mu uhradila teta. V minulosti neúspěšně žádal o azyl asi v šesti zemích schengenského prostoru, nepočkal na ukončení řízení a odjel za nelegální práci do dalšího státu, přičemž využíval sociálního systému a azylové procedury k dlouhodobému žití a cestování po schengenském prostoru. Úmyslně a účelně měnil svou identitu, neboť nevlastnil žádný doklad, čímž se snažil zmařit mu vydaný zákaz vstupu jako nežádoucí osobě do schengenského prostoru do roku 2020.

Žalovaná dále uvedla, že po zhodnocení zjištěných skutečností je toho názoru, že rozhodnutí o správním vyhoštění vydané dne 8. 6. 2018 je k povaze protiprávního jednání zcela přiměřené a v souladu se zákonem, a proto žalovaná využila oprávnění k zajištění podle § 124a ve spojení s § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

Co se týče možnosti uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, dospěla žalovaná k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobce nemá žádnou hotovost ani majetek, na území nemá nikoho, u koho by mohl přebývat, bylo by s přihlédnutím k jeho dřívějšímu chování z důvodu nebezpečí útěku neúčelné.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba je důvodná.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, konkrétně nepřezkoumatelnost stanovení doby zajištění žalobce v délce 60 dnů, nepřezkoumatelnost zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců a nepřezkoumatelnost posouzení otázky nemožnosti užití zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

Soud se ztotožnil s námitkou žalobce, který upozornil na nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou způsobilo nedostatečné odůvodnění. Ust. § 68 odst. 3 správního řádu stanoví povinné náležitosti odůvodnění každého správního rozhodnutí, a to jsou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Soud předně k věci uvádí, že institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v [čl. 7 odst. 1](#) Listiny základních práv a

svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v [čl. 8 odst. 1](#) Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. V souzené věci je jím zákon o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje v hlavě XI. nazvané zajištění cizince a rozlišuje zde 3 možné varianty zajištění cizince, a sice: za účelem správního vyhoštění (§ 124 - § 124a), za účelem vycestování (§ 124b) a za účelem předání nebo průvozu (§ 129).

Vůči žalobci byla aplikována varianta prvně zmíněná a k zajištění jeho osoby tak došlo podle § 124a ve spojení s ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že *doba trvání zajištění se stanovuje na 60 dní a je shodná s dobou vykonatelnosti*. Osobní svoboda žalobce byla omezena dne 8. 6. 2018, což není mezi účastníky sporné.

Krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 (všechna zde citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), dle něhož musí být „*řádně odůvodněny všechny části výroku správního rozhodnutí, tj. i jeho vedlejší ustanovení. Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil*“

Žalovaná v napadeném rozhodnutí evidentně z těchto principů nevycházela, neboť stanovila dobu zajištění v délce 60 dnů, aniž by jakkoliv konkrétněji zdůvodnila, o jaké právní normy se přitom opírá a z jakých skutečností vychází. K délce zajištění se žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela opomněla vyjádřit. Napadené rozhodnutí proto nemůže obstát, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaná se tuto vadu snažila zhojit ve vyjádření k žalobě, kde již uvedla konkrétně, z jakého důvodu byla doba zajištění stanovena na 60 dnů. Dle vyjádření žalované byla dne 4. 6. 2018 zaslána žádost o převzetí odpovědnosti azylového řízení pro členské státy Francii a Belgie, čímž bylo zahájeno dublinské řízení, se lhůtou pro odpověď do 5. 8. 2018, což činí dobu 58 dnů. Žalovaná následně dodala, že z důvodu časové tísně dobu zajištění opomněla zdůvodnit. Časovou tísní přesto nelze ospravedlnit absenci jakýchkoliv úvah stran některé části výroku rozhodnutí (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79). Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyjádření žalovaného (ať již jde o vyjádření k žalobě nebo i kasační stížnosti) není z povahy věci způsobitelné nahradit odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí proto nelze zhojit až ve vyjádření k žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Je tomu tak proto, že

zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes jeho odůvodnění a nikoliv přes vyjádření k žalobě. V této části je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné

Taktéž se soud ztotožnil s námitkou žalobce stran nepřezkoumatelnost a nezákonnost zajištění podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců, dle které nebyly splněny podmínky pro užití tohoto ustanovení z důvodu, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dříve, než bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění.

V projednávané věci žalovaná zajistila žalobce podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 124 odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Pro posouzení dané věci jsou relevantní následující zákonná ustanovení.

Podle § 124a zákona o pobytu cizinců je *Policie ČR oprávněna za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.*

Podle § 124 odst. 1 písm. e) téhož předpisu je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění nebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, je-li nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo mařit anebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména je-li zjištěno, že cizinec je nežádoucí osobou zařazenou do informačního systému smluvních států.*

(Pro úplnost budiž při citaci relevantních právních předpisů uveden i § 119 odst. 1 písm. a), § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7, jakož i důvody vyhoštění stěžovatele dle odst. 1 písm. b) bod 2. písm. c) bod 1, 2 téhož předpisu - tedy ustanovení o správním vyhoštění: *Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území,*

a) až na 10 let,

1. je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu užitím síly při prosazování politických cílů, prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu nebo směřující k narušení celistvosti území anebo jiným obdobným způsobem, nebo

b) až na 5 let,

2. prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d),

6. překročí-li cizinec státní hranice v úkrytu nebo se o takové jednání pokusí,

7. překročí-li cizinec státní hranice mimo hraniční přechod, nebo

c) až na 3 roky,

1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,

2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.)

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 As 146/2013-44, se podává, že „ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců výslovně pouze v obecné rovině předpokládá zajištění cizince za účelem správního vyhoštění v situaci, kdy o vyhoštění cizince bylo již pravomocně rozhodnuto (resp. ve stanovených případech zahájeno) a cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu.“

Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí nejdříve popsala skutečnosti, které zjistila před zajištěním žalobce (viz popsány shora). Následně dodala, že po zhodnocení těchto skutečností je toho názoru, že rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela přiměřené a proto přistoupila k zajištění žalobce podle ust. § 124a a § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, která následně pouze ocitovala.

Vazba mezi podmínkami § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a náležitostmi uvedenými v § 124a téhož předpisu ze zákona nevyplývá a předně ani není vyjádřena v napadeném rozhodnutí. Postup a úvaha žalované v tomto směru, zejména tedy ke vztahu obou citovaných ustanovení, není nikterak vysvětlena. Není zřejmé, podle kterého ustanovení žalovaná vlastně přistoupila k zajištění žalobce. Ve výroku opírá svůj postup o obě ustanovení, v odůvodnění však hodnotí spíše důvody, které ji vedly k vydání rozhodnutí o vyhoštění a na základě něhož dospěla k závěru, že je nezbytné žalobce zajistit podle předmětných ustanovení. Žalovaná však měla uvést, z jakého zákonného důvodu rozhodnutí o vyhoštění bylo vydáno, tedy podle kterého konkrétního ustanovení zákona o pobytu cizinců. Nutno také žalované vytknout, že rozhodnutí o správním vyhoštění, které v tomto případě tvoří základ pro vydání rozhodnutí o zajištění, není součástí správního spisu.

Žalovaná se však dále žádným způsobem nevypořádává s podmínkami v § 124a zákona o pobytu cizinců a jakým konkrétním způsobem na situaci žalobce dopadají. Soud upozorňuje, že žalobce nejdříve podal žádost o mezinárodní ochranu a až následně bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Ust. § 124a však počítá s opačným postupem, tedy že je cizinci vydáno rozhodnutí o vyhoštění a ten si následně podá žádost o mezinárodní ochranu.

Žalovaná taktéž opomněla zmínit, z jakého důvodu rozhodla o zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná byla povinna jednoznačně označit záznam v informačním systému, pokud ho měla k dispozici a vycházela z něho, a explicitně v napadeném rozhodnutí vyjádřit, že tento záznam je podkladem odůvodňujícím užití ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, což opět ani náznakem neučinila.

V této části je pak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná neosvětlila případnou vazbu mezi použitím § 124a a § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která je pro posouzení věci zásadní a nepodřadila konkrétní okolnosti případu žalobce pod konkrétní ustanovení.

Pouze na okraj soud podotýká, neboť tato skutečnost není obsahem napadeného rozhodnutí ani správního spisu, že není zcela zřejmé, proč nakonec žalovaná upřednostnila zajištění

žalobce podle ust. § 124a a § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, když dle vyjádření žalované k žalobě dne 4. 6. 2018, tedy ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění, mělo být zahájeno tzv. dublinské řízení. V takovém případě by totiž bylo na místě přistoupit k zajištění žalobce podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců.

Poslední námitka žalobce směřovala co do nepřezkoumatelnosti posouzení otázky nemožnosti užití zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Tato námitka není důvodná.

Všechny skutkové podstaty upravující zajišťování podle zákona o pobytu cizinců (srov. § 124, § 124b i § 129 tohoto zákona) výslovně počítají s tím, že omezit cizince na jeho svobodě lze pouze „na dobu nezbytně nutnou“ a tehdy, nepostačuje-li „uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“. Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.

Jak správně dovodila žalovaná v napadeném rozhodnutí, žalobci zvláštní opatření dle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců nebylo možno uložit, neboť jak uvedla žalovaná, žalobce nemá na území České republiky nikoho, u koho by mohl pobývat, čímž nemohl naplnit povinnost dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle něhož zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Stejně tak žalovaná nemohla přistoupit k písm. b) citovaného ustanovení, který stanoví, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, neboť žalobce nedisponuje finančními prostředky. Taktéž je zde velmi nepravděpodobné, s ohledem na dřívější chování žalobce z důvodu vážného nebezpečí útěku, že by se žalobce osobně hlásil policii v době policií stanovené, jak ukládá písm. c) téhož ustanovení.

Dle krajského soudu tak v tomto případě žalovaná přezkoumatelným způsobem odůvodnila, z jakých důvodů nebylo možno užít zvláštních opatření v případě žalobce.

Napadené rozhodnutí je však na základě prvních dvou odůvodněných žalobních námitek ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. S ohledem na vše uvedené nezbylo krajskému soudu než napadené rozhodnutí zrušit, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozhodnutí. Současně vyslovil, že se věc vrací k žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), přičemž právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaná tak v dalším řízení řádně odůvodní stanovení délky doby zajištění žalobce, a které konkrétní skutečnosti ji vedly k zajištění žalobce podle § 124a ve spojení s § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.

Úspěšnému žalobci vznikly náklady na právním zastoupení advokátem na základě plné moci.

Náhradu odměny za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 6800 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Jelikož žádné jiné náklady žalobce neuplatnil a ani nevyplývají ze spisu, činí tato částka i celkovou sumu náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaná povinna nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. července 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.